

www.vulkani.rs
office@vulkani.rs

Naziv originala:
Cathy Hopkins
DOUBLE DARE

First published in the United Kingdom by Templar Publishing
Deepdene Lodge, Deepdene Avenue, Dorking, Surrey RH5 4AT

Copyright © Cathy Hopkins 2005

Translation Copyright © 2015 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-01511-9

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

Keti Hopkins

Dvostruki
IZAZOV

Prevod Branislava Maoduš

 izdavaštvo
vulkan

Beograd, 2015.

1.

Dan D

„Šta momci zapravo žele?“, upitala je Ket u autobusu na putu do škole prvog dana posle uskršnjih praznika. „Želela bih da na samo jedan dan zavirim u glavu nekog dečaka, da vidim šta se dešava unutra.“

„Ne bi mnogo pronašla“, rekao je Skvidž smejući se. „Bar u Mekovoj glavi ne bi mnogo pronašla.“

Udario sam ga. „Hej! Pazi se, družo. Ne znaš ti šta se ovde dešava.“

Skvidž se ponovo nasmejao. „Stanje životne sredine, razlog života na Zemlji? Postoji li bog? Neće biti. Više je to: vidim devojkicu, dobro, mmm, dobra je, baš je dobra. Želim klopku, smesta. Umoran, prespavam čas matematike. Uh.“

„I ti si mi neki drug!“, rekao sam. „Nemaš nimalo poštovanja prema mojim skrivenim dubinama.“

„Dobro“, rekla je Ket. „Reci mi, o čemu si razmišljao dok si malopre zurio kroz prozor? Kakve li su ti se duboke misli vrzmale tom glavom?“

Obično ne pocrvenim, ali osetio sam kako me obliva rumenilo. Strepeo sam od današnjeg dana i užasavao sam ga se. Rešio sam da raskinem s Bekom i razmišljao o svom oprostajnom govoru po petnaest milioniti put.

„O... znaš, samo sam razmišljao o užasima i mukama koje nas danas čekaju u školi.“

„Hm, upravo ono o čemu sam se trudila da ne razmišljam“, rekla je Ket. „Mislim da ću otići pozadi da razgovaram s Mojrom. Da vidim čime se zanimala za vreme uskršnjih praznika.“

„Toliko o mojoj magnetskoj privlačnosti“, rekao sam kada je otišla. „Dva minuta sa mnom i ne mogu da dočekaju da pobegnu.“

„Bar imaš Beku“, rekao je Skvidž. „Čini se da ona ne žuri da pobjegne od tebe. Nije se odvajala od tebe za vreme praznika, kao da ste sijamski blizanci.“

„Pričaj mi o tome“, rekao sam. „Jutros mi je već poslala dve poruke. Ali... slušaj, druže, ovo da ostane među nama?“

„Aha.“

„Samo... teško je ovo. Dopada se meni Beka i tako to, kome ne bi. Ona je vrh ženska, ali...“

„Razmišljaš da raskineš s njom?“

„Kako si znao?“

„Pazi sad! Nisam glup. Sećaš li se filmskog seta? Rekao si da želiš da probaš sve voće iz korpe, da ne želiš da se držiš jedne jabuke, ili već nešto tako poetično.“

Klimnuo sam glavom. Za vreme uskršnjih praznika filmska ekipa snimala je na brdu Edžkamb. Bilo je sjajno, jer je polovina učenika iz škole uspela da dobije posao na setu. Skvidž je bio potrčko, Ket i Beka radile su u šatoru za posluženje, a ja sam nekoliko dana prao automobile. Bilo je to sjajno iskustvo i upoznali smo more divnih ljudi, naročito devojaka iz šminkernice. Nevolja je bila u tome što je Beka kao soko pratila svaki moj pokret čim bi primetila da ćaskam s nekom od njih. Tada sam počeo da se pitam želim li ja zaista da budem u trajnoj vezi, i želim li da budem s Bekom. Ona se za sve pita: odlučuje kuda ćemo ići, kada ćemo ići, s kim ćemo se videti. I zove me ili mi šalje poruke deset puta na dan. Počeo sam da se osećam kao da se gušim.

„Kada ćeš joj reći?“, upitao me je Skvidž.

„Danas. Poslednje tromesečje počinjem iz početka.“

„Hm. Srećno ti bilo.“

„O, ma daj, Skvidže. Pomozi mi malo. Nadao sam se da ćeš mi reći šta da kažem.“

Kada sam se iz Londona doselio u Kornvol, pre svega godinu dana, Ket i Skvidž bili su par. Bili su zajedno već veoma dugo i Skvidž je želeo da je se oslobodi da bi mogao da upoznaje druge devojke. Sada izlazi s prelepom Lijom Aksford, ali uspeo je da ostane u dobrim odnosima

s Ket. Zapravo, svi smo prijatelji. Ja, Skvidž, Lija, Ket i Beka. Družim se s njima otkako sam došao ovamo i ne želim da izgubim nijedno od njih kao prijatelja.

„Nema lakog načina da se to uradi“, rekao je Skvidž. „Samo izgovori.“

„Ali *kako*? Već sam milion puta ponovio govor u mislima. Kako si ti to izveo s Ket?“

„Ah. Mislim da me je to nedeljama mučilo dok nisam...“

„Upravo tako“, rekao sam. „Zato mi nemoj govoriti *te samo uradi* gluposti.“

„Ali to sam naposljetku morao da uradim. Moraš stegnuti zube i uhvatiti se ukoštac s tim...“

„Misliš da se uhvatim ukoštac s Bekom? Zastrašujuće. Šta ako počne da plače?“

Beka je jedna od onih devojaka koje ne kriju osećanja i rado ih svima pokazuju. I, bogo, kakva lepeza. Nisam želeo da je uznemirim. Mrzim scene. Mrzim sukobe. Tu sam na tatu, uvek biram lakši put, a ovo je bilo teško. Znao sam da se dopadam Beki. Mnogo. I premda mi je to laskalo, želeo sam da nastavim svoj život.

Kada je autobus stao pred školom, Skvidž se okrenuo prema meni i rekao: „Samo uradi to i... ovaj... zašto se kriješ ispod sedišta?“

Sagnuo sam se, jer sam upravo video kako ispred autobusa staje *folksvagen polo* Bekinog tate. Beka je izlazila sa zadnjeg sedišta. *Jesam li ja to poludeo?*, pitao sam

se dok sam ustajao s poda i posmatrao je kako ulazi u školu. Danas je sva u crnom. Crne farmerke, crna majica. Ona je baš zgodna devojka. Visoka i prsata, s dugačkom, ticijan-crvenom kosom. Izgleda kao devojke sa slika preraphaelite Edvarda Bern-Džounsa.

„Da nisi nešto izgubio?“, upitala je Ket kada je primetila kako se vučem po podu.

„Pamet“, odgovorio sam joj.

„Znači, ništa novo“, rekla je Ket dok je silazila, a zatim i potrčala da stigne Beku.

Povratak u školu bio je užasan. Uvek je tako posle raspusta. A još nam je otežalo to što nam je dan počeo blokom časova iz matematike, posle kojih je usledila hemija. Moj omiljeni predmet je likovno. To je jedino u čemu sam zaista dobar. Želim da se bavim crtanjem stripova kada završim školu. To je jedino čime želim da se bavim, još otkako sam bio klinac, i premda znam da je dugačak put preda mnom, nadam se da ću razviti svoj stil i da će svi prepoznavati moje „Mek“ stripove kada ih vide. Zato ne vidim svrhu pravljenja napitaka i formula i učenja svojstava ugljen-dioksida.

Sve prepodnevne časove proveo sam ponovo razmišljajući o onome što sam nameravao da kažem Beki. Poslala mi je poruku da želi da se nađemo za vreme odmora, ali nisam bio spreman, pa sam se sakrio u biblioteci, gde

sam rešio da je izbegavam ostatak prepodneva, što ne bi trebalo da bude suviše teško, jer ona ide u deveti razred, a ja u jedanaesti, pa ne idemo zajedno na časove. Reći ću joj na pauzi za ručak. Ne. Loša zamisao. Možda neću uspeti da je uhvatim nasamo. A i kako to da izvedem? Ne mogu tek tako da joj kažem, dok jede sendvič, u fazonu: *Uzgred, ti i ja smo završili, uživaj u sendviču.* Možda će mi biti potrebno i više od tih sat vremena pauze za ručak, ako bude plakala i ako bude želela da je zagrlim i pomognem joj da se smiri. Ne, definitivno je loša zamisao razgovarati s njom o tome za vreme pauze za ručak. Teško će pregurati poslepodne ako se uznemiri. Ne. Ne mogu to da joj uradim. Najbolje je posle škole. Ići će kući i – ako joj se bude plakalo – moći će da plače daleko od radoznalih pogleda. Bože, ovo je baš truba. Zašto nas u školi ne uče ovakvim važnim životnim lekcijama? Čas o tome kako raskinuti s devojkom bio bi daleko korisniji od učenja simbola za kiseonik i ugljen-dioksid. Dok je gospodin Dejli mumlao pred tablom, ja sam nastavio da u mislima sastavljam oprostajni govor.

Zaista mi se dopadaš, ali...

Nemoj ovo lično da shvatiš, ali...

Nije da nisi dobra riba, ali upravo sam shvatio da sam gej i odlučio sam da to priznam svetu...

Zapravo, Beka, premda mi je samo šesnaest godina, imam ženu i dete u Londonu i čekao sam pravi trenutak da ti to kažem...

Da budem potpuno otvoren: Mek je preminuo za vreme uskršnjih praznika, a ja sam njegov brat blizanac iz Londona – i već imam devojkicu...

Bog mi se sinoć pojavio u sobi i rekao mi da sam ja Izabrani i da moram da se uzdržavam od ljubavnih veza...

Beskorisno, sve je to beskorisno. Ne, moram joj reći istinu. Ali *kako*? SMS-om ili imejlom? Nešto kao: VI-DIMO SE KASNIJE. MNOGO KASNIJE. Ne, to je kukavički. Moram to uraditi licem u lice. Toliko joj dugujem.

Spuštam pogled i vidim da sam nacrtao dečaka na vešalima. Na nesreću, gospodin Dejli je baš tada rešio da prošetala između redova, pa je i on video moj crtež.

„Ah. Sirotan. Da li se tako osećaš danas, Mejsi?“, upitao je. „Mora da ti je teško pao povratak u školu posle raspusta.“

Znao sam da je brižni ton u njegovom glasu lažan. „Nije, gospodine. Hoću da kažem, jeste gospodine. Hoću da kažem...“

„Nisi čuo ni reč od onoga što sam rekao, zar ne?“

„Jesam, gospodine.“

„Koja su svojstva ugljen-dioksida?“

„Uh... voda...“

Gospodin Dejli uputio mi je onaj svoj zastrašujući osmeh. Zastrašujući osmeh koji znači – bićeš kažnjen. „Ovo ti je završna godina petog nivoa. Nemaš vremena za glupiranje. Bićeš kažnjen dodatnim radom u pauzi za ručak. Uzmi karticu kada kreneš napolje.“

„Razumem, gospodine“, široko sam mu se osmehnuo. Odlično, pomislio sam. Izbeći ću susret s Bekom.

Gospodin Dejli čudno me je pogledao. „A sada, pre nego što počnem da vam pričam o svojstvima sumpora, ima li još neko problem s koncentracijom i želi da se pridruži Tomu Mejsiju?“

Dok sam bio na dodatnoj nastavi, Beka mi je poslala još dve poruke u kojima mi je rekla da želi hitno da me vidi. Kod nje je sve uvek hitno. Odgovorio sam joj da ćemo se videti ispred škole, pored autobuske stanice na kojoj čeka prevoz kući. Tako nećemo imati suviše vremena. Mogu da obavim ono od čega strahujem. Automobil će doći po nju i odvešće je kući, i neće morati ni sa kim da se sretne dok ne bude spremna. Bio je to dobar plan. Uredan.

I pre nego što sam se okrenuo, školski dan se završio. Stajao sam na ugovorenom mestu, a Beka je prošla kroz školsku kapiju i krenula prema meni. Gotovo je došla do mene, vrtela je pramen kose i izgledala nervozno. Za trenutak sam se uspaničio. Možda joj je Skvidž nešto rekao. Možda je rekao Liji šta nameravam da uradim, a ona je možda rekla Ket, a Ket je onda sve prenela Beki. Ne. Nije tako bilo, tešio sam se. Ne bi on to uradio. On

mi je najbolji drug. Mogu da mu verujem, a on zna kakve su devojke. Ne umeju ništa da zadrže za sebe. Šta je ono rekao jutros? *Samo izgovori*. Namestio sam ranac na ramenu i duboko udahnuo.

„Beka...“

„Mek“, rekla je pre nego što sam stigao bilo šta da kažem. „Ne postoji lak način da ti ovo kažem, zato neću okolišati. Mislim da bi trebalo da raskinemo.“

Opa! Bila je to moja rečenica.

„Stvarno mi se dopadaš i ne želim da ovo shvatiš lično“, rekla je dok je nežno spuštala dlan na moju ruku. „I želim da ostanemo prijatelji. To mi je veoma važno. Ti si jedan od najboljih momaka koje poznajem, ali u ovom trenutku nije mi potreban momak.“

Red bi bio da nešto kažem, ali glasne žice kao da su mi se zaledile u grlu.

Zabacila je kosu i nastavila *moj* govor.

„Čini mi se da smo postali suviše bliski i da je potrebno da jedno drugom damo slobodu...“

Nekako mi je doprlo do mozga da nema više potrebe da se toliko trudim da glumim zlatnu ribicu. Zatvorio sam usta i pokušao da izgledam opušteno, ali mi je sve što sam nameravao da kažem odletelo iz glave.

„Uh... dobro... u redu...“, uspeo sam da promucam naposletku.

„Izvini.“

„Ne. Da. Dobro. U redu je.“

Beka je uzdahnula. „Uh. Pravo je olakšanje što si to ovako prihvatio. Čitav dan se mučim, strahujem od ovoga. Da li si siguran da si dobro?“

„Dobro sam. Zaista“, rekao sam, mada uopšte nisam bio dobro. Ostao sam zatečen ovim razvojem događaja. Ona je šutnula *mene!* To nisam očekivao. Trebalo je da ja šutnem nju, i bilo je to nešto što sam želeo da joj odmah dam do znanja. „Zapravo, upravo sam i ja o tome razmišljao.“

Beka mi je stegla ruku. „Dragi Mek“, rekla je. „Baš liči na tebe da kažeš takvo nešto da mi olakšaš sve ovo, ali znam da sam te povredila. Zato, hvala. Znam da ti je potrebno da ovo obradiš u samoći, ali kada budeš spreman, i dalje možemo biti drugari, zar ne? I da se družimo sa ekipom?“

„Da, naravno.“

„Brinula sam“, rekla je, a zatim me snažno zagrlila. „Sjajan si drugar, Mek. Veoma mi je drago što ovo neće ugroziti naše prijateljstvo.“

Pustila me je, a zatim mi se pažljivo zagledala u lice. Verovatno je očekivala da vidi suze.

„Pa... vidimo se onda.“

„Aha“, rekao sam. „Vidimo se.“

Tada sam primetio Ket i Liju kako se motaju oko školske kapije. Gledale su prema nama, a kada je Ket ukapirala da sam ih video, brzo se sklonila. Pomislio sam kako je moje poniženje sada potpuno. Očigledno

je da su karte prodali čitavoj školi i samo što nisu počeli da prodaju kokice i dvoglede.

Beka mi je još jednom stegla ruku, a zatim otišla da se pridruži Ket i Liji, koje su me i dalje nelagodno posmatrale. Jasno je da su sve ovo zajedno isplanirale i sada odlaze da razgovaraju o mojoj reakciji. Stajao sam i osećao se kao pravi idiot. *Kako sam mogao da sve toliko pogrešno shvatim?*, pitao sam se. Mislio sam da je luda za mnom. Mora da baš, baš loše kapiram kako ženski um funkcioniše.

Devojke. Volim ih. Mrzim ih. A sasvim sigurno ih ne razumem.

2.

Dvostruki izazov

Na putu do kuće izašao sam iz autobusa da odem do kafea *Vidikovac*, koji se nalazio u zalivu Vitsend. Još nisam bio raspoložen za razgovor s ljudima. Želeo sam da malo kuliram sam. I da sastavim pismo.

Išao sam peške uz padinu od autobuske stanice do kafea na samoj litici, seo za sto u bašti i izvadio svesku iz ranca.

Kafe se zove *Vidikovac*, jer se odatle pruža najbolji pogled na čitav kraj. U daljini, s leve strane, vidi se istureno poluostrvo na čijem se čelu nalazi brdo Rejm, a s desne su litice i netaknuta obala koja se pruža do kle oko seže. Pogled zaista oduzima dah. More, nebo i ništa više. Kafe je nekada bio neugledna masna krčma u kojoj su šetačima i turistima služili beskrajne količine slanine i jaja. Restoran je prodat, a novi vlasnici

napravili su otmenije mesto. To je jedan od razloga zašto mi se dopada. To je jedino mesto u okolini gde može da se popije pristojan kapučino, a on mi je nedostajao otkako smo otišli iz Londona. Kakav kulturološki šok, razmišljao sam gledajući predeo oko sebe. Pre nešto više od godinu dana, na putu kući iz škole sedeo bih sam u Aperu* i posmatrao saobraćaj u špicu. Tamo je svaka druga zgrada bila kafić – Kafe *Ruž*, Kafe *Uno*, *Starbaks*, Kafe *Nero* – a sada mi je jedina opcija ovo izolovano mesto na kom su jedine građevine koje se mogu videti bungalovi za turiste, rasuti niz liticu, a jedina mušterija je pokoji šetač koji se zatekao u blizini. Ipak, i to je bolje nego ništa.

Nedostaje mi mnogo toga iz Londona. Nedostaju mi moji drugovi i stara škola. Nedostaje mi igranje fudbala na zelenoj površini stadiona *Hajberi*. Gužva na pijaci u Kamdenu subotom ujutro. Odlazak u bioskop, kuglanje u Finsberi parku, posete Modernoj galeriji *Tejt* dole niz reku, u kojoj su se svakog vikenda priređivale sjajne izložbe. Ovde je sve potpuno drugačije. Lepo je, svakako, ali je mirnije. Sela su zimi nalik na napuštene gradove dok ne stignu turisti. A ko sa šesnaest godina želi da boravi u gradu duhova? Ja ne.

Nismo baš nameravali da ovde završimo. Moja sestra Džejd sasvim se lepo snašla u školi, a ja sam bio srećan

* *Upper Street* – ulica u Londonu. (Prim. lekt.)

u svojoj. Mami je baš išlo, vodila je uspešnu katering službu za otmene klijente, a tata je radio kao ilustrator slobodnjak. Imali smo veliku, prostranu kuću u Izlingtonu i mnoštvo drugara u susedstvu. Srećne porodice.

A onda se tata upustio u jednu aferu. Čak i nije dugo trajala. S nekom devojkom iz studija u kojem je radio. Nije potrajalo, ali je sve priznao mami i to je bio kraj života kakav smo poznavali. Mama je želela razvod, a tata se preselio u garsonjeru dok se situacija ne smiri.

Mama je za mesec dana spakovala mene i Džejd i smestila nas u kola, i nismo pošteno ni pokucali na bakina vrata, a za nama su stigli i kombiji s našim stvarima. Baka ima divnu viktorijansku kuću u Andertonu koja gleda na luku. Na kući su balkoni od kovanog gvožđa, ljupke bašte ispred i iza kuće. Veoma je živopisno. Dolazili smo svakog leta i ostajali dve nedelje, i bilo nam je divno, a zatim smo se vraćali u London. Deda je umro pre deset godina i kuća je za nju samu prevelika, jer ima šest spavaćih soba i dve dnevne. Počela je da propada i pre nego što smo se mi doselili. Mislim da je baka sasvim zadovoljna ovim novim rasporedom, jer nije više sama, mada se ona uvek trudila da nađe sebi posla. Mama je sjajno uredila kuću. Kao da je reklama za časopis *Country and Home*. Čak i zarađujemo na njoj, jer primamo goste na noćenje i doručak.

Ali ja sam bio prilično izgubio živce, pošto sam želeo da živim s tatom. On je opušten i s njim je lako živeti,

za razliku od mame koja mora sve da kontroliše i ne-
prestano organizuje tuđe živote, kao i svoj. Međutim,
taj plan je propao, jer je naša porodična kuća u Izlin-
gtonu uskoro stavljena na prodaju. Tata se tada preselio
u neki delimično pristojan stan u Hajgejtu, a kada se
uselio, pomislio sam: sjajno, evo prilike za mene, jer je
stan bio dvosoban. A onda je pronašao novu devojkicu.
Novu devojkicu koja ima kćerku, Tamaru, pa je ona do-
bila sobu. I dalje se nadam da ću moći da živim tamo s
njima, premda još o tome nisam pričao s tatom. O tome
ću mu tek pisati. Sledeće godine završavam peti nivo i
nameravam da se prijavim na nekoliko koledža šestog
nivoa u Londonu. Spavaću na kauču u tatinom stanu,
ili pod stolom, ne marim, samo da mi dozvoli da živim
tamo gde mi je mesto.

„Hej, lepi crteži“, rekla je konobarica kada mi je
iznela kapučino i pogledala moj blok.

„Oh“, rekao sam, „hvala.“

Dok sam sedeo za stolom i razmišljao šta da napi-
šem tati, počeo sam da crtam svoje ovdašnje drugare.
Da nije bilo njih, poludeo bih. Nacrtao sam Skvidža kao
lika iz *Matriksa*, jer je ovih dana od tamne kose napra-
vio šiljke, i nosi dugački crni kaput i naočari. Ket izgleda
kao domaća mačka, kratke razbarušene kose i mačjih
crta lica. Prelepa Lija izgleda kao Botičelijeva *Venera*
s dugom plavom kosom i vitkom figurom, a Beka kao
ledi Magbet s bodežom u ruci, kojim se sprema da izvrši

napad. A u drugom uglu sam ja, plave kose boje sena, prosečne visine i glupavog izgleda, s velikim magarećim ušima.

„Da li je to neko koga poznaješ?“, pita konobarica i pokazuje magarca smešeći se. Bila je privlačna, plavokosa, s lepim zelenim očima i ogromnim grudima. Nadam se da nisam zurio u njih (grudi, ne oči).

„Aha, to sam ja“, rekao sam. „Kreten nedelje.“

„A, pa“, rekla je, „tek je ponedeljak.“ Imala je lep glas: nežan, sa irskim akcentom.

Pitao sam se da li da započnem razgovor s njom, jer me je definitivno odmeravala. Odlučio sam da ne rizikujem, jer je izgledala starije od mene i možda je ovako srdachna samo zbog napojnice. A i danas nisam mogao da verujem svojim osećanjima prema devojkama. Zahvaljujući Beki, danas sam shvatio da nisam mogao više da pogrešim. Možda ću se vratiti nekog drugog dana, kada se budem osećao samouverenije, i ponovo je odmeriti.

„Gde si bio?“, pitala je mama čim sam otvorio vrata i ušao u kuhinju. „Večera te čeka već satima.“

„Nigde... samo sam...“, onjušio sam vazduh. Divno je mirisalo na cimet i pecivo. „Šta to spremaš?“

„Tortu sa šargarepom. Nije za tebe“, odgovorila je dok je vadila torte iz rerne. „Večera ti je na šporetu. Verovatno se do sada već sve sasušilo. Oh, i neka devojkica je zvala.